

M O N A K A S T E N

SAVE ME

NÄKYMÄTÖN

Suomentanut Sanna van Leeuwen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Saksankielinen alkuteos *Save Me*
Copyright © 2018 by Bastei Lübbe AG, Cologne

Suomenkielinen laitos ©
Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-50582-2

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

Lucielle

*I was the city that I never wanted to see,
I was the storm that I never wanted to be.*

GERSEY: ENDLESSNESS

1

Ruby

Elämäni on jaettu väreihin:

Vihreä – Tärkeää!

Turkoosi – Koulu

Pinkki – Maxton Hallin tapahtumatoimikunta

Violetti – Perhe

Oranssi – Ravinto ja liikunta

Tänään olen hoitanut jo violetin (ota vaatekuvat Emberrille), vihreän (osta uusia korostuskyniä) ja turkoosin (pyydä Wakefieldiltä lisätehtäviä matikan koetta varten). On ylivoimaisesti maailman upein tunne, kun saa ruksata kohdan suoritetuksi *to do* -listalta. Silloin tällöin kirjoitan listalle myös asioita, jotka olen hoitanut jo ajat sitten, vain jotta voisin ruksia ne tehdyiksi saman tien – mutta siihen käytän huomaamatonta vaaleanharmaata kynää, etten tuntisi itseäni ihan niin hirveäksi huijariksi.

Bullet journalini sivuilta voi nähdä ensi silmäyksellä, että arkeni koostuu pääasiassa vihreästä, turkoosista ja pinkistä. Vajaa viikko sitten, kun uusi lukuvuosi alkoi, mukaan tuli kuitenkin myös uusi väri:

Kulta – Oxford

Ensimmäinen tehtävä, jonka kirjoitin bujooni uudella kynällä, oli:

Hae suosituskirje Suttonilta

Sivelen metallinhohtoisia kirjaimia sormellani.

Vielä vuosi. Viimeinen lukuvuoteni Maxton Hallin lukiossa. Tuntuu melkein epätodelliselta, että olen viimein tässä vaiheessa. Ehkä jo kolmensadankuudenkymmenen-viiden päivän kuluttua istun politiikan luennolla ja saan opetusta maailman älykkäimmiltä ihmisiltä.

Koko ruumiini kihelmöi jännityksestä ajatellessani, että jo melko pian saan tietää, käykö suurin unelmani toteen. Onnistunko todella ja pääsen opiskelemaan. *Oxfordiin*.

Suvussani kukaan ei ole opiskellut yliopistossa, ja tiedän olevani onnekas, kun vanhempani eivät vain hymyilleet väsyneesti, kun tiedotin heille ensimmäisen kerran haluavani opiskella Oxfordissa filosofiaa, politiikkaa ja taloustieteitä. Olin silloin seitsemänvuotias.

Mutta vielä nytkään – kymmenen vuotta myöhemmin – tavoitteeni ei ole muuttunut piiruakaan, paitsi että se alkaa olla käsin kosketeltavan lähellä. Tuntuu unelta, että olen ylipäättään päässyt näin pitkälle. Toisinaan vieläkin yllätän itseni pelkäämästä, että herään yhtäkkiä ja huomaan käyväni edelleen vanhaa kouluani enkä Maxton Hallia, joka on yksi Englannin maineikkaimmista yksityiskouluista.

Vilkaisen kelloa luokan jyrkän puuoven päällä. Vielä kolme minuuttia. Tehtävät, joita meidän pitäisi nyt tehdä, olen saanut valmiiksi jo eilisiltana, joten minulla ei ole muuta tekemistä kuin odottaa, että tunti viimein loppuisi. Kärsimättömänä alan hytkyttää jalkaani ja saan siitä hyvää välittömästi töytäyksen kylkeeni.

”Auts”, sihahdan ja yritän lyödä takaisin, mutta Lin on nopeampi ja väistää. Hänellä on uskomattomat refleksit.

Luultavasti se johtuu siitä, että hän on harrastanut miekkailua alakoulusta lähtien. Siinä lajissa täytyy osata iskeä nopeasti kuin kobra.

”Lopeta tuo hytkyminen”, hän sanoo irrottamatta katsetaan täyteen kirjoitetusta paperistaan. ”Hermostutat minua.”

Se saa jalkani pysähtymään. Lin ei ole ikinä hermostunut. Tai ainakaan hän ei myönnä eikä näytä sitä. Nyt kuitenkin huomaan hänen katseessaan häivähdyksen levottomuutta.

”Anteeksi. En voi sille mitään.” Seuraan taas kirjaimia sormillani. Viimeiset kaksi vuotta olen tehnyt kaikkeni, jotta pysyisin koulukavereitteni kelkassa. Jotta kehittyisin paremmaksi. Jotta onnistuisin todistamaan kaikille, että olen Maxton Hallissa hyvästä syystä. Ja nyt, kun yliopistojen hakuprosessi on alkamassa, jännitys alkaa olla liikaa. En voisi sille mitään vaikka haluaisin. Minua kuitenkin rauhoittaa hiukan, että Linin laita tuntuu olevan samoin.

”Joko julisteet muuten tulivat?” Lin kysyy. Hän katsoo minuun syrjäsilmillä, ja olkapäille ulottuvista suorista, mustista hiuksista valahtaa suortuva hänen kasvoilleen. Hän pyyhkäisee sen kärsimättömästi otsaltaan.

Pudistan päätäni. ”Eivät vielä. Tulevat varmasti ilta-päivällä.”

”Okei. Ripustetaanko ne huomenna bilsan jälkeen?”

Osoitan pinkkiä riviä bujossani, ja Lin nyökkää tyytyväisenä. Vilkaisen taas kelloa. Vain suurella vaivalla onnistun olemaan hytkyttämättä jalkojani. Sen sijaan alan mahdollisimman vaivihkaa pakata kyniäni penaaliin. Kärkien täytyy osoittaa samaan suuntaan, siksi pakkaamiseen menee joka tapauksessa aikaa.

Kultaista kynää en laita penaaliin, vaan pujotan sen juhlallisesti kalenterini kapean kuminauhan alle. Kierrän

tuppia niin, että se osoittaa eteenpäin. Vain niin se tuntuu oikealta.

Kun kello lopulta soi, Lin ponkaisee ylös tuoliltaan nopeammin kuin olisin uskonut olevan inhimillisesti mahdollista. Katson häntä kulmat koholla.

”Älä katso noin”, hän sanoo heilauttaessaan laukun olalleen. ”Itse aloitit!”

En vastaa mitään, jatkan vain virnuillen tavaroiden pakkaamista.

Lin ja minä lähdemme luokasta ensimmäisinä. Kiiruhdamme ripein askelin Maxton Hallin länsisiiven läpi ja käännymme seuraavaan käytävään vasemmalle.

Ensimmäisinä viikkoina eksyin valtavassa rakennuksessa vähän väliä ja myöhästyin tunneilta useammin kuin kerran. Se oli äärettömän noloa, vaikka opettajat jaksoivatkin vakuutella, että niin kävi useimmille uusille tulokkaille. Koulu on kuin mikäkin linna: siinä on viisi kerrosta, etelä-, länsi- ja itäsiipi sekä kolme sivurakennusta, joissa opetetaan esimerkiksi musiikkia ja tietotekniikkaa. Kulmia ja käytäviä, joissa voi kääntyä väärään suuntaan, on lukematon määrä, ja kun kaikki portaat eivät johda joka kerrokseen, on helppo joutua epätoivon valtaan.

Mutta vaikka aluksi olin täysin eksyksissä, nykyään tunnen rakennuksen kuin omat taskuni. Olen melko varma, että löytäisin tien opettaja Suttonin huoneeseen vaikka silmät sidottuina.

”Minunkin olisi pitänyt pyytää suosituskirje Suttonilta”, Lin marmattaa, kun kävelemme käytävää eteenpäin. Oikealla puolellamme korkeita seiniä koristavat venetsialaiset naamiot, viime vuonna valmistuneen ikäluokan taideprojekti. Olen jo useamman kerran pysähtynyt ihastelemaan niiden taidokkaita yksityiskohtia.

”Miten niin?” kysyn ja merkitsen mielessäni muistiin, että minun on pyydettävä talonmiestä viemään naamiot turvaan ennen viikonloppua, jolloin koululla pidetään *back to school* -bileet.

”Koska Sutton tykästyi meihin silloin, kun me viime vuonna järjestimme päättäjäisjuhlat yhdessä, ja tietää, miten omistautuneita me olemme ja miten lujasti teemme töitä. Sitä paitsi hän on nuori ja kunnianhimoinen mies ja itsekin vasta valmistunut Oxfordista. Hitto, miksi ihmeessä en keksinyt pyytää sitä Suttonilta.”

Taputan Linin käsivartta. ”Onhan myös rouva Marr opiskellut Oxfordissa. Voisin sitä paitsi kuvitella, että suosituskirje tekee paremman vaikutuksen, jos sen on antanut vähän kokeneempi opettaja kuin Sutton.”

Lin vilkaisee minua epäilevästi. ”Kadutko sitten, että pyysit sitä häneltä?”

Kohautan vain olkapäitäni. Viime lukuvuoden lopussa Sutton sattui kuulemaan, miten kiihkeästi toivoin pääseväni Oxfordiin, ja lupasi juoruta minulle siitä kaiken, minkä haluaisin tietää. Vaikka hän onkin opiskellut eri ohjelmassa kuin johon itse aion hakea, hän osasi välittää minulle paljon sisäpiirin tietoa, jonka imin ahneesti ja kirjoitin myöhemmin huolellisesti kalenteriini.

”En”, vastaan lopulta. ”Olen varma, että hän tietää, mitkä asiat suosituskirjeessä ovat ratkaisevia.”

Käytävän päässä Linin on käännytävä vasemmalle. Sovimme, että soittelemme myöhemmin, ja hyvästelemme nopeasti. Vilkaisen kelloani – kahtakymmentäviittä yli yksi – ja kiristän vauhtia. Olen sopinut tapaavani Suttonin puoli kahdelta, enkä missään tapauksessa halua tulla myöhässä. Viiletän pitkin käytävää, jonka korkeat renessanssi-ikkunat päästävät sisään kultaista syyskuun valoa, ja ahtaudun

koululaisryhmän ohi, kaikki samanlaisissa ultramariinisissä koulupuvuissa kuin olen itsekin.

Kukaan ei kiinnitä minuun huomiota. Niin se Maxton Hallissa menee. Vaikka meillä kaikilla on samanlaiset koulupuvut – tytöillä sinivihreäruudulliset hameet, pojilla beesit housut ja kaikilla syvänsiniset mittatilausjakut –, on ilmiselvää, etten oikeastaan kuulu tänne. Siinä missä muut oppilaat tulevat kouluun kalliit designlaukut olallaan, minun khakinvihreän reppuni kangas on hiutunut monesta kohdasta niin ohueksi, että odotan sen repeävän päivänä minä hyvänsä. Yritän olla lannistumatta siitä ja olla välittämättä siitäkään, että monet täällä käyttäytyvät kuin omistaisivat koko koulun vain siksi, että ovat lähtöisin varakkaista perheistä. Heille minä olen näkymätön, ja teen kaikkeni pyysäkseni sellaisena. *Älä missään nimessä kiinnitä huomiota.* Tähän mennessä se on onnistunut hyvin.

Katse lattiassa hivuttaudun viimeistenkin koululaisien ohi ja käännyn viimeisen kerran oikealle. Kolmas ovi vasemmalla on Suttonin työhuone. Sen ja viereisen huoneen välissä on raskas puupenkki, ja silmäilen vuoroin sitä ja rannekelloani. Vielä kaksi minuuttia.

En kestä enää sekuntiakaan. Silotan päättäväisesti hameeni, suoristan jakkuni ja tarkistan, että solmioni on siististi paikoillaan. Sitten astahdan ovelle ja koputan.

Ei vastausta.

Istun huokaisten penkille ja vilkuilen käytävää kumpaankin suuntaan. Ehkä Sutton on mennyt pikaisesti hakemaan välipalaa. Tai teetä. Tai kahvia. Mistä tuleekin mieleeni, että olisi ollut parempi jättää aamukahvi juomatta. Olin jo muutenkin tarpeeksi hermona, mutta äiti oli keittänyt liikaa enkä halunnut heittää sitä menemään. Nyt käteni tärisevät lievästi, kun katson jälleen kerran rannekelloani.

Se näyttää puoli kaksi. Minuutilleen.

Katson jälleen käytävään. Ketään ei näy.

Ehkä en koputtanut tarpeeksi kovaa. Tai – ajatus saa puls-sini kiihtymään – ehkä olen erehtynyt. Ehkä emme olleet-kaan sopineet tapaamista täksi päiväksi vaan huomiseksi. Riuhdon hätäisesti repun vetoketjun auki ja otan kalenterin esiin. Mutta kun tarkastan merkinnät, kaikki täsmää. Oikea päivä, oikea kellonaika.

Päätäni pyöritellen suljen reppuni taas. Tavallisesti en ole näin sekava, mutta ajatus, että jokin voisi mennä hakemuk-sessani pieleen eikä minua siksi hyväksyttäisi Oxfordiin, on tehdä minut hulluksi.

Käsken itseäni rauhoittumaan. Nousen päättäväisesti seisomaan, menen ovelle ja koputan uudestaan.

Tällä kertaa kuulen äänen. Ikään kuin jotain olisi pudon-nut lattialle. Avaan oven varovasti ja kurkistan huoneeseen.

Sydämeni jättää lyönnin väliin.

Kuulin oikein.

Sutton on huoneessaan.

Mutta... ei yksin.

Hänen kirjoituspöydällänsä istuu nainen, joka suutelee häntä intohimoisesti. Sutton seisoo naisen jalkojen välissä, kädet tämän reisillä. Sitten hän tarttuu naiseen tiukemmin ja vetää tätä lähemmäs pöydän reunaa. Nainen voihtaisee hiljaa hänen suuhunsa, kun heidän huulensa sulautuvat taas yhteen, ja hautaa kätensä hänen tummaan tukkaansa. En pysty erottamaan, mihin toinen heistä loppuu ja mistä toi-nen alkaa.

Toivoisin, että voisin kääntää katseeni pois heistä. Mutta en pysty. En, kun Sutton työntää käsiään vielä syvemmälle naisen hameen alle. En, kun kuulen hänen raskaan hengi-tyksensä ja nainen huokaa hiljaa: ”Voi luoja, Graham.”

Kun lamaannukseni viimein hellittää, en enää muista, miten jalkani toimivat. Kompastun kynnykseen, ja ovi lennähtää auki niin vauhdikkaasti, että se läjähtää päin seinää. Sutton ja nainen kavahtavat irti toisistaan. Suttonin pää kääntyy äkisti, ja hän näkee minut ovensuussa. Avaan suuni pyytääkseni anteeksi, mutten saa ulos muuta kuin kuivan ähkäisyn.

”Ruby”, Sutton sanoo hengästyneenä. Hänen tukkansa on sotkuinen, paidan ylimmät napit ovat auki, ja hänen kasvonsa punoittavat. Hän näyttää vieraalta, ei enää lainkaan opettajaltani.

Tunnen sietämättömän hehkun leviävän poskilleni. ”Minä... anteeksi. Luulin, että meillä oli...”

Silloin nuori nainen kääntyy katsomaan minua, ja lauseen loppu takertuu kurkkuuni. Suuni loksahdaa auki, jäätävä kylmyys leviää ympäri kehoani. Tuijotan tyttöä. Hänen turkoosinsiniset silmänsä ovat avautuneet vähintään yhtä ammolleen kuin minunkin. Hän kääntää äkisti katseensa pois, laskee sen kalliisiin korkokenkiinsä, mittailee lattiaa ja katsoo sitten avuttomana Suttonia – *Grahamia*, kuten hän äsken huohti.

Tunnen tytön. Etenkin tunnen hänen punertavan vaalean, täydellisesti muotoillun poninhäntänsä, joka keikkuu edessäni aina historiantunneilla.

Suttonin tunneilla.

Tyttö, joka juuri äsken lääppi opettajaani, on Lydia Beaufort.

Minua huimaa. Olen varma, että minulta pääsee oksennus hetkenä minä hyvänsä.

Tuijotan heitä ja yritän kaikin keinoin pyyhkiä viime minuutit pois mielestäni – mutta se on mahdotonta. Minä tiedän sen ja Sutton ja Lydia tietävät sen, näen sen selvästi

heidän järkyttyneistä kasvoistaan. Astahdan taaksepäin, Sutton tulee käsi ojossa askeleen minua kohti. Kompastun kynnykseen uudestaan ja pysyn tolpillani juuri ja juuri.

”Ruby”, hän aloittaa, mutta korvissani kohisee aina vain kovempaa.

Käännyin kannoillani ja pinkaisen juoksuun. Takanani kuulen Suttonin huutavan nimeäni uudestaan, tällä kertaa selvästi lujempaa.

Mutta minä vain juoksen. Juoksen ja juoksen.

2

James

Joku ruhjoo kalloani katuporalla.

Se on ensimmäinen asia, jonka tajuan, kun hitaasti havahdun hereille. Toinen on alaston lämmin vartalo puollittain päälläni.

Vilkaisen viereeni, mutta näen vain hunajanvaalean hiuspehkon. En muista lähteneeni Wrenin bileistä kenenkään kanssa. Jos rehellisiä ollaan, en muista edes lähteneeni bileistä. Suljen silmät ja yritän palauttaa mieleeni kuvia eilisillalta, mutta tavoitan vain pari hajanaista ajatuksenriekaletta. Minä kännissä pöydän ääressä. Wrenin äänekäs nauru, kun kaadun lattialle hänen jalkojensa juureen. Alistairin varoittava katse, kun tanssin lähekkäin hänen isosiskonsa kanssa ja likistän itseäni tiukasti vasten tytön takapuolta.

Ei vittu.

Nostan varovasti kättä ja pyyhkäisen hiukset tytön otsalta.

Tuplavittu.

Alistair nirhaa minut.

Ponnahdan äkisti istumaan. Pistävä kipu lävistää pääni, ja silmissäni mustuu hetkeksi. Vieressäni Elaine mumisee

jotain ja kääntyy toiselle kyljelleen. Silloin tajuan, että katurpora onkin puhelimeni, joka värisee yöpöydällä. En välitä siitä, vaan alan etsiä vaatteitani lattialta. Yksi kenkä on vuoteen vieressä, toinen ovensuussa mustien housujeni ja niihin kuuluvan vyön alla. Paita on ruskean nahkanojatuolin päällä. Kun vedän paidan ylleni ja alan napittaa sitä kiinni, huomaan, että pari nappia puuttuu. Ähkäisen ja toivon hartaasti, ettei Alistair ole enää talossa. Hänen ei tarvitse nähdä tuhottua paitaa sen enempää kuin punertavia naarmujaakaan, jotka Elaine on raapinut rintaani pinkeiksi lakatuilla kynsillään.

Puhelin alkaa taas väristä. Vilkaisen näyttöä, jolla loistaa isäni nimi. Mahtavaa. Kello on vähän vaille kaksi koulupäivänä, pääni tuntuu olevan räjähtämisillään hetkenä minä hyvänsä, ja olen melkoisella varmuudella harrastanut seksiä Elaine Ellingtonin kanssa. Kaikkein viimeiseksi kaipaen nyt isän ääntä korvaani. Päättäväisesti hylkään puhelun.

Sen sijaan olen suihkun tarpeessa. Ja puhtaiden vaatteiden. Hiippailen ulos Wrenin vierashuoneesta ja suljen oven perässäni mahdollisimman hiljaa. Matkalla alakertaan kohtaan eilisillan jäänteitä – porraskaiteella roikkuu rintaliivit ja useita muitakin vaatekappaleita, kaikkialla aulassa lojuu mukeja, laseja ja lautasia, joilla on ruoantähteitä. Ilmassa leijuu viinan ja savun haju. Ei voi olla huomaamatta, että täällä on juhlistu vasta muutama tunti sitten.

Salongista löydän Cyrilin ja Keshavin. Cyril nukkuu Wrenin vanhempien kalliilla valkoisella sohvalla, Kesh istuu nojatuolissa takan edessä. Joku tyttö istuu hänen sylissään, on haudannut kätensä hänen pitkään mustaan tukkaansa ja suutelee häntä intohimoisesti. He näyttävät olevan valmiita aloittamaan bileet heti uudestaan. Kun Kesh irrottautuu työstä hetkeksi ja huomaa minut, hän kallistaa päänsä

niskaan ja nauraa. Näytän hänelle keskisormea ohi mennes-
säni.

Fitzgeraldien puutarhaan johtavat ylelliset lasiovet
ovat selällään. Menen ulos ja joudun siristämään silmiäni.
Auringonpaiste ei ole kovin kirkas, mutta tuntuu silti kipeänä
vihlaisuna ohimoissani. Katselen varovasti ympärilleni. Täällä
ulkona ei näytä sen paremmalta kuin sisälläkään. Päinvastoin.

Lepotuoleista uima-altaan partaalta löydän Wrenin ja
Alistairin. He ovat nostaneet käsivartensa tyynyksi pään
alle ja kätkeneet silmänsä aurinkolasien taakse. Emmin vain
hetken, ennen kuin maleksin heidän luokseen.

”Beaufort”, Wren tervehtii ilahtuneena ja nostaa aurinko-
lasit ylös mustille kiharoilleen. Hän virnistelee leveästi,
mutta panen merkille hänen tummanruskean ihonsa kal-
peuden. Hänellä lieenee melkoinen krapula, kuten minulla-
kin. ”Oliko kiva yö?”

”En oikein muista”, vastaan ja uskaltaudun vilkaisemaan
Alistairin suuntaan.

”Painu vittuun, Beaufort”, tämä sanoo katsomatta minua.
Hänen hiuksensa hohtavat kultaisina iltapäivän auringossa.
”Minähän sanoin, että saat luvan pitää näppisi erossa sis-
kostani.”

Olin osannut odottaa sellaista tervehdystä. Kohotan
välinpitämättömästi toista kulmakarvaani. ”En minä häntä
pakottanut sänkyyn. Älä esitä, ettei Elaine osaisi itse päättää,
kenen kanssa haluaa harrastaa seksiä.”

Alistair irvistää kärsivästi ja murahtaa jotain, mistä ei saa
selvää.

Toivon, että hän rauhoittuu pian eikä kanna minulle kau-
naa ikuisesti, eihän tehtyä saa tekemättömäksi. Eikä minua
sitä paitsi huvita puolustella tekojani kavereilleni. Kotona
joudun tekemään sitä jo aivan tarpeeksi.

”Varokin, jos särjet hänen sydämensä”, Alistair sanoo hetken päästä ja katsoo minua lentäjänlasiensa peililinssien läpi. Vaikken näe hänen silmiään, tiedän, ettei katse ole vihainen, vaan lähinnä alistunut.

”Elaine on tuntenut Jamesin viisivuotiaasta”, Wren pistää väliin. ”Hän tietää täsmälleen, mitä Jamesilta voi odottaa.”

Wren on oikeassa. Elaine ja minä tiesimme eilen kumpikin, mihin ryhdyimme. Ja vaikken muuten muista paljon mitään, kuulen vielä selvästi korvissani hänen hengästyneen äänensä: *Tämä tapahtuu sitten vain tämän kerran, James. Vain tämän ainoan kerran.*

Alistair ei halua myöntää sitä, mutta hänen sisarensa on aivan samanlainen elostelija kuin minäkin.

”Jos vanhempasi saavat tietää, he ilmoittavat kihlauksestanne saman tien”, Wren lisää huvittuneena vähän ajan päästä.

Vedän suupieltäni mutruun. Jo vuosia vanhempieni sormia on syyhyttänyt kihlata minut Elaine Ellingtonille – tai jollekulle muulle rikkaan perheen tyttärelle, jota odottaa valtaisa perintö. Kahdeksantoistavuotiaana minua ei kuitenkaan huvita tuhlaa ensimmäistäkään ajatusta sille, mikä tai kuka minua odottaa lukion jälkeen.

Myös Alistair tuhahtaa halveksuvasti. Hänkään ei näytä ihastuvan ajatukseen minusta uutena perheenjäsenenään. Muka loukkaantuneena painan käden rinnalleni. ”Kuulostaa melkein, ettet haluaisi minua langoksesi.”

Hän nostaa aurinkolasit ylös taipuisiin hiuksiinsa ja mulkoilee minua synkeästi. Hitaasti kuin petoeläin hän nousee lepotuolista. Vaikka hän on hoikka, tiedän, miten voimakas ja nopea hän osaa olla. Treeneissä olen saanut usein kokea sen nahoissani.

Aavistan hänen katseestaan, mitä hän aikoo.

”Varoitin sinua, Alistair”, murahdan ja astahdan askeleen taaksepäin.

Se käy nopeammin kuin ehdin silmääni räpäyttää. Äkkiä hän seisoo suoraan edessäni. ”Minäkin varoitin sinua”, hän vastaa. ”Ikävä kyllä et ottanut sitä kuuleviin korviisiikaan.”

Odottamatta hän töytäisee minua rajusti rintaan. Horjahan taaksepäin, suoraan uima-altaaseen. Paiskautuessani veteen ilma pakenee keuhkoistani, enkä hetkeen tiedä, kummassa suunnassa pohja on. Korvissani kohisee, jyskyttävä päänsärky tuntuu veden alla entistäkin pahemmalta.

Silti en nouse heti pintaan. Päästän ruumiini veltoksi ja pysyttelen samassa asennossa, kasvot kohti pohjaa. Tuijotan altaan laattoja, jotka erotan täältä vain epätarkasti, ja laskeen mielessäni sekunteja. Suljen silmät hetkeksi. On melkein tyynen hiljaista. Puolen minuutin kuluttua happi alkaa loppua ja paine rinnassa kasvaa. Päästän viimeisen draamattisen ilmakuplan kohoamaan pintaan, odotan vielä hetken, ja...

Alistair loikkaa altaaseen ja tarttuu minuun kiinni. Hän kiskoo minut pintaan, ja kun avaan silmät ja näen hänen pelästyneen ilmeensä, minun on pakko nauraa ja haukkoa ilmaa yhtä aikaa.

”Beaufort!” hän karjuu typertyneenä ja hyökkää kimp-
puuni. Hän pamauttaa nyrkkinsä kylkeeni – hitto, että hän
osaakin lyödä lujaa –, ja yrittää saada minut painiotteeseen.
Koska hän on minua lyhyempi, tulos ei vastaa hänen odo-
tuksiaan. Painimme hetken, kunnes saan hänestä otteen.
Nostan ystäväni kevyesti ilmaan ja paiskaan hänet mahdol-
lisimman kauas. Wrenin nauru tunkee korviini, kun Alis-
tair läiskähtää veteen ja vajoaa uppeluksiin. Pintaan nous-
tessaan hän tuijottaa minua hetken niin kiukkuisena, että
purskahdan uudestaan nauruun. Kuten kaikilla Elling-

toneilla, Alistairilla on enkelin kasvot. Vaikka hän kuinka yrittää näyttää uhkaavalta, vaaleanruskeat silmät, vaaleat kiharat ja täydellisen kauniit kasvonpiirteet tekevät siitä kerta kaikkiaan mahdotonta.

”Sinä se olet pahimman luokan runkkari”, hän sanoo ja roiskauttaa vettä minua päin.

Pyyhkäisen kädellä kasvojani. ”Sori, kamu.”

”Olkoon”, hän vastaa, mutta roiskii edelleen. Levitän käteni ja annan hänen riehua. Jossain vaiheessa hän lopettaa, ja kun katson häntä, hän vain pyörittelee nauraen päätään.

Siitä tiedän, että välimme ovat taas kunnossa.

”James?” kuuluu tuttu ääni.

Käännähdän ympäri. Kaksossiskoni seisoo altaan reunalla ja peittää auringon. Hän ei ollut eilen bileissä, ja ehdin jo luulla, että hän antaa minun kohta kuulla kunniani, koska olen tänään lintsannut koulusta poikien kanssa. Sitten katson häntä tarkemmin, ja minua kylmää: hänen hartiansa ovat lysyssä, ja käsivarret roikkuvat voimattomina vartalon vierellä. Katseitamme vältellen hän tuijottaa jalkateriään.

Niin nopeasti kuin pystyn uin hänen luokseen ja nousen altaasta. Välittämättä siitä, että olen märkä, tartun häntä olkavarsista ja pakotan hänet nostamaan päätään ja katsomaan minua. Vatsani heittää voltin. Lydian kasvot ovat punaiset ja turvoksissa. Hän on itkenyt.

”Mikä hätänä?” kysyn ja tiukennan otettani hänen käsivarsistaan. Hän yrittää kääntää päänsä pois, mutten anna. Tartun häntä leuasta, jotta hän ei pysty väistämään katsettani.

Hänen silmissään kimaltaa kyyneliä. Kurkkuani kuivaa.

”James”, hän kuiskaa käheästi. ”Minä olen kusessa.”

3

Ruby

”Tässä on täydellinen paikka”, Ember sanoo ja asettuu poseeraamaan piikkiherneen ja omenapuun väliin.

Ympäri pikku puutarhaamme lojuu omenoita, jotka meidän pitäisi kerätä talteen. Mutta vaikka vanhempamme ovat patistaneet meitä jo monta päivää, kerää omenat lukee kalenterissani violetilla vasta torstain kohdalla.

Tiedän jo, että heti kun Ember ja minä kannamme omenakorit sisään, äiti ja isä alkavat kinastella, kumpi saa sadosta suuremman osan. Kuten joka vuosi, äiti haluaa leipoa piiraita ja omenataskuja ja viedä niitä leipomoon maistiaisiksi, kun isä puolestaan suunnittelee kokeilevansa ainakin sataa erilaista, toinen toistaan ihmeellisemmin maustettua hilloa. Toisin kuin äidillä, isällä ei ikävä kyllä ole työpaikallaan meksikolaisravintolassa ketään, jolle viedä maistiaisia, joten Ember ja minä joudumme todennäköisesti jälleen koekaniineiksi. Uuden tortillareseptin testaaminen saattaa joskus olla oikein mukavaakin, mutta kardemummalla ja chilillä maustetun omenahillon maistelu on kaikkea muuta.

”Mitä pidät?”

Ember seisoo edessäni harjoittelussa asennossa. Yllätyn joka kerta, miten hyvin hän poseeraa. Hänen asentonsa on rento, ja hän ravistaa päätään saadakseen pitkät vaaleanruskeat suortuvansa laskeutumaan vielä vähän kesyttömämpinä. Kun hän hymyilee, hänen vihreät silmänsä suorastaan loistavat, ja ihmettelen, miten hän vasta herättyään pystyy näyttämään jo niin virkeältä. Itse en ole saanut vielä edes hiuksiani kammattua, ja suora otsatukkani jököttää taatusti pystysuorassa kohti taivasta. Eivätkä silmäni, saman väriset kuin Emberin, todellakaan loista. Päinvastoin, ne ovat niin väsyneet ja kuivat, että saan räpytellä jatkuvasti lievittääkseni ikävää kirvelyä.

Kello on vasta vähän yli seitsemän, ja olen maannut valveilla puoli yötä murehtien sitä, mitä jouduin näkemään eilen iltapäivällä. Kun tunti sitten Ember tuli huoneeseeni, minusta tuntui, että olin nukahtanut vasta äsken.

”Näytät upealta”, vastaan ja nostan pienen digikameran asemiin. Ember antaa merkin, ja otan kolme kuvaa, sitten hän vaihtaa asentoa, kääntyy sivuttain ja katsoo minuun – tai paremmin sanottuna kameraan – olkansa yli. Mekossa, joka hänellä on tänään, on musta pyöreäkärkinen kaulus ja näyttävä sininen kuviointi. Hän on pihistänyt vaatteiden äidiltä ja kaventanut sitä vyötäröstä.

Ember on ollut ylipainoinen niin kauan kuin muistan, ja hänen on ollut vaikea löytää hyvin istuvia vaatteita. Ikävä kyllä niitä ei ole markkinoilla liiaksi, ja hän joutuu jatkuvasti improvisoimaan. Kolmetoistavuotispäiväkseen hän toivoi vanhemmiltamme ensimmäisen oman ompelukoneensa, ja siitä lähtien hän on ommellut itse vaatteita, jotka miellyttävät hänen silmäänsä.

Nykyään Ember tietää täsmälleen, mikä pukee häntä. Erityisesti hänellä on silmää katumuodille. Tämänpäiväiseen

mekkoonsa hän on esimerkiksi yhdistänyt farkkutakin ja valkoiset tennarit, joiden kantapääät hän on maalannut hopeisiksi.

Muutama päivä sitten silmiini osui muotilehdessä takki, jonka kangas näytti lähinnä jätessäkkien materiaalilta. Nyrpistin nenääni ja käänsin äkkiä sivua, mutta kun nyt ajattelen asiaa, olen melko varma, että Emberin yllä takki näyttäisi yhtä hyvältä kuin supermallilla.

Varmasti se johtuu paljolti siitä, että hän uhkuu itsevarmuutta – kameran edessä, mutta myös oikeassa elämässä.

Hän ei ole aina ollut sellainen. Muistan hyvin, miten hän ennen piiloutui onnettomana huoneeseensa, kun häntä oli kiusattu koulussa. Siihen aikaan Ember vaikutti pieneltä ja haavoittuvalta, mutta ajan mittaan hän on oppinut hyväksymään kehonsa ja jättämään omaan arvoonsa sen, mitä muut hänestä puhuvat.

Ember ei arkaile kutsua itseään lihavaksi. ”Sama juttu kuin *Harry Potterissa*”, hän sanoo aina, kun joku hätkähtää hänen sanavalintaansa. ”Voldemortin nimeä pelätään vain siksi, ettei kukaan uskalla lausua sitä ääneen. Sama juttu lihavan kanssa, mutta se on pelkkä adjektiivi, kuten on laiha tai hoikkakin. Se on pelkkä sana – eikä sitä paitsi yhtään kielteinen.”

Ember joutui kulkemaan pitkän tien ennen kuin ymmärsi sen, ja se oli syy, miksi hän perusti bloginsa. Hän halusi auttaa muita samassa tilanteessa olevia hyväksymään itsensä. Jo yli vuoden ajan Ember on julistanut maailmalle, että on omasta mielestään kaunis sellaisena kuin on, ja hänen intohimoiset postauksensa pluskoon muodista ovat koonneet hänen ympärilleen yhteisön, joka arvostaa häntä edelläkävijänä ja inspiraation lähteenä.

Myös äiti, isä ja minä olemme oppineet Emberiltä uskottoman paljon – emmekä vähiten siksi, että hän antaa

meille jatkuvasti luettavaksi aiheeseen liittyviä artikkeleita – ja olemme mielettömän ylpeitä siitä, mitä hän on saavuttanut.

”Eiköhän tämä jo riitä”, sanon, kun olen kuvannut hänet vielä kolmannessakin asennossa. Ember tulee heti luokseni ja nappaa kameran itselleen. Kuvia selatessaan hän nyripistelee kriittisesti nenäänsä, mutta hymyilee lopulta nähdessään yhden kuvan, jossa hän katsoo olkansa yli.

”Otan tämän.” Hän suikkaa minulle suukon poskelle. ”Kiitos.”

Kävelemme yhdessä pihan poikki takaisin sisälle ja yritämme olla tallomatta pudonneita omenoita. ”Milloin laitat jutun nettiin?” kysyn.

”Huomenna iltapäivällä, ajattelin.” Hän vilkaisee minua syrjäsilmillä. ”Ehtisitköhän vilkaista sitä vielä tänä iltana?”

Oikeastaan en ehtisi. Tänään koulun jälkeen minun on ripustettava juhlan mainosjulisteet ja sen jälkeen jatkettava historian esitelmän valmistelua. Lisäksi minun on keksittävä, millä tavalla voisin saada suosituskirjeeni tarvitsematta puhua Suttonille enää sanaakaan. Minua kuvottaa, kun vain ajattelenkin eilistä – Lydia Beaufortia istumassa työpöydällä ja opettajaa hänen jalkojensa välissä. Äännähdyksiä, joita he päästelivät...

Ravistan kiivaasti päästäni saadakseni ajatuksen katoamaan, mutta siitä seuraa vain, että Ember katsoo minua oudosti.

”Vilkaisen mielelläni”, sanon nopeasti ja työnnyin siskoni ohi olohuoneeseen. En pysty katsomaan Emberiä silmiin. Jos hän huomaa mustat renkaat silmiäni alla, hän tajuaa heti, että jokin on hullusti, enkä juuri nyt ole lainkaan kysymysten tarpeessa.

En, sillä en saa Suttonin tukahtunutta ähkinää pois korvistani, vaikka kuinka yrittäisin.